

ΕΔΩ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΕΙ ΚΑΘΕ ΤΙ ΔΗΜΟΣΙΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΕΚΧ
ΒΟΤΑΝΙΚΟ ΚΗΠΟ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ
(ΑΘΗΝΑ)

ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΧΩΡΙΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΧΩΡΟ
ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ ΠΟΛΗ

**ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ/
ΜΙΚΡΟΦΩΝΙΚΗ**
ΤΡΙΤΗ 25/07
19:00
Τσιμισκή με Ναυαρίνου

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ | ak_salonica@espiv.net

Δεκατέσσερα χρόνια τώρα η κατάληψη Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης αποτελεί έναν ζωντανό χώρο ανοιχτό προς την κοινωνία, ο οποίος μέσω της συλλογικοποίησης και της αυτοοργάνωσης παράγει μεγάλο κοινωνικό έργο δημιουργώντας μια μεγάλη ανάσα ελευθερίας στον γενικευμένο ζόφο της πόλης.

Δεκατέσσερα χρόνια τώρα αποτελεί έναν χώρο συνάντησης από και για την κοινωνία, που προτάσσει την αλληλεγγύη, την αξιοπρέπεια και την αντίσταση. Σήμερα το πρωί (24/07) οι κρατικές αρχές και η εξουσία εκκένωσαν τον Βοτανικό Κήπο Πετρούπολης, δείχνοντας για μια ακόμη φορά τον προκλητικό τρόπο λειτουργίας του κράτους και των ιδιωτών, οι οποίοι θεωρούν πως οι αυτόοργανωμένοι και δημόσιοι χώροι αποτελούν δημόσια απειλή για τα ιδιωτικά τους συμφέροντα και τα προσωπικά τους σχέδια.

Την ώρα που η χώρα καίγεται, το κράτος επιλέγει να καταστείλει καθετί ελεύθερο δημόσιο και κοινωνικό, ως μια ακόμη προσπάθεια εντατικοποίησης των ζώων μας και εξευγενισμού της κοινωνίας. Η

λυσσαλέα επίθεση του κράτους στους ελεύθερους κοινωνικούς χώρους και τις καταλήψεις στοχεύει στην καταστολή κάθε τι συλλογικού, δημιουργικού και ζωντανού, κάθε τι δηλαδή που διαφέρει από το κυρίαρχο φαντασιακό μίας πόλης-πρότυπο στην οποία κυριαρχεί η εμπορευματοποίηση και η ιδιώτευση της ψυχαγωγίας, της διασκέδασης και άλλων πτυχών της καθημερινής ζωής.

Αυτήν την στιγμή οι προταγές του κράτους είναι να μείνουμε μέσα στα σπίτια μας απαγορεύοντας την πρόσβαση σε πάρκα και το μόνο σχέδιο που υπάρχει είναι η εκκένωση με αποτέλεσμα χιλιάδες καμένα στρέμματα σπιτιών, δασών και ζώων. Μπροστά στην συρρίκνωση του δημοσίου χώρου, στην καταστολή, στον εξευγενισμό του κέντρου, στην τουριστικοποίηση και στην εξαθλίωση των ζώων μας εμείς απαντάμε συλλογικά: η πόλη φαντάζει ζωντανή μόνο με ελεύθερους κοινωνικούς χώρους σε κάθε γειτονιά και συλλογικοποίηση των αναγκών μας.

Να επανοικειοποιηθούμε ξανά τους δημόσιους χώρους και να δημιουργούμε μέρη που αποτελούν σημεία αντίστασης, ζύμωσης και ελεύθερης έκφρασης. Να γκρεμίσουμε το όνειρο του κράτους και του κάθε ιδιώτη που θέλει να τσιμεντώσει τα πάρκα και να κλειδώσει τις πλατείες.

Η κατάληψη του βοτανικού κήπου είναι η πρόταση της κοινωνίας απέναντι στην εξουσία και τον θεό του κέρδους που θέλει ανθρώπους σιωπηλούς και υπάκουους στην καπιταλιστική λαίλαπα. Η εκκένωση της εν μέσω πυρκαγιών κάνει το μήνυμα ξεκάθαρο: Τα δάση είτε θα καίγονται είτε θα επενδύονται.

Κάλεσμα σε Μικροφωνική/Συγκέντρωση ως ένδειξη αλληλεγγύης στον ΕΚΧ Βοτανικό Κήπο Πετρούπολης:

Τρίτη 25/07, Τσιμισκή με Ναυαρίνου στις 19.00

- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ Ε.Κ.Χ. ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ
- ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΧΩΡΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ ΠΟΛΗ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης/Ελεύθερος Κοινωνικός Χωρος *Respiro di Libertà*

Ανακοίνωση/Κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης για την εξέγερση στην Γαλλία

Ακούσαμε το τραγούδι της θάλασσας... και δεν μπορούμε πια να κοιμηθούμε

Μετά από λίγους μήνες και για ακόμη μια φορά μέσα στα τελευταία χρόνια το κράτος της Γαλλίας κλυδωνίζεται από τις εξεγερτικές δυναμικές της κοινωνίας που προσπαθήσει να επιβιώσει μέσα σ' αυτό. Συγκεκριμένα, την Δευτέρα δολοφονείται εν ψυχρώ 17χρονος νεαρός Αλγερινός, επειδή δεν υπάκουσε στις υποδείξεις της αστυνομίας με το αμάξι του.

Η βιντεοσκόπηση της δολοφονίας αυτής από τα κρατικά όργανα και η διάδοση των εικόνων αυτών ήταν που πυροδότησε την οργή στα λεγόμενα προάστια του Παρισιού και τις τοπικές περιοχές αλλά και σε άλλες πόλεις και γειτονιές της Γαλλίας, καθώς αυτή η αντιμετώπιση αποτελεί ένα καθημερινό φαινόμενο με δεκάδες παρόμοιες δολοφονίες τα τελευταία χρόνια. Είναι ενδεικτικό πως άμα δεν υπήρχε το βίντεο το Κράτος και η Αστυνομία θα είχε επιδοθεί, όπως κάνει συνήθως, σε έναν πόλεμο χαρακτήρα, προσδίδοντας χαρακτηριστικά μεγάλου εγκληματία στο νεκρό για να αντιστρέψει την κατάσταση με ψευδείς ισχυρισμούς, μία πάγια τακτική που συμβαίνει σε κάθε Κράτος.

Τα παράσιτα βγήκαν στους δρόμους

Τα στοιχεία συνεχώς αλλάζουν οπότε χονδρικά έχουμε χιλιάδες συλλήψεις, 2 ακόμα νεκρούς ανθρώπους, εκατοντάδες πλιάτσικα σε πολυεθνικές κι ένα φλεγόμενο αστικό τοπίο σε όλο και περισσότερες πόλεις μέσα σε ένα κλίμα ασταμάτητων διαδηλώσεων. Μπροστά σε όλη αυτή την κοινωνική δυναμική ο Μακρόν και ο

κρατικός μηχανισμός απάντησε με ακόμη περισσότερη καταστολή, με τεθωρακισμένα στους δρόμους και πάνοπλους αστυνομικούς. Ενώ κατηγορήσε ευθέως τα social media για όσα γίνονται, που παίζουν μεγάλο ρόλο στη διάδοσή της πληροφορίας, προαναγγέλλοντας μέτρα λογοκρισίας, αλλά και τους γονείς με την προσταγή να κρατούν τα παιδιά τους σπίτι.

Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό, αφού όπως προειπώθηκε πιο πάνω, τα γαλλικά Προάστια είναι ένα καζάνι που βράζει συνεχώς. Είναι εκεί, όπου επικρατούν πολύ πιο έντονα και ποικιλοτρόπως οι ταξικές και πολιτισμικές αντιθέσεις με αρκετές/ούς μετανάστ(ρι)ες να ζούνε στο περιθώριο της πόλης του Φωτός, όπως αντίστοιχα και σε άλλα μέρη, αντιμετώπι/ες με συνεχείς φυλετικές διακρίσεις, στοχοποιήσεις και καταστολή στις γκετοποιημένες περιοχές της μητρόπολης που προσπαθούν να επιβιώσουν. Όπως δεν είναι η πρώτη φορά μέσα στα τελευταία χρόνια που η Αστυνομία δολοφονεί εν ψυχρώ με τον ίδιο τρόπο.

Αυτή τη φορά, όμως, απέναντι στην διαρκή καταπίεση η απάντηση στους δρόμους ξέφυγε από τα όρια των περιοχών αυτών και επεκτάθηκε με πολύ πιο δυναμικά και μαζικά χαρακτηριστικά μέσα στα αστικά κέντρα, με το Κράτος να χάνει τον έλεγχο στην στρατηγική πολέμου που εξασκεί και εφαρμόζει ενάντια στα διαμαρτυρόμενα κοινωνικά πλήθη εντός αστικού ιστού. Κι αυτή η δυναμική είναι που ξεδιπλώνει διαφορετικά χαρακτηριστικά, πέρα από τις αυταπάτες, την πόλωση, τα αδιέξοδα και τα ψευδοδιλλήματα που θέτουν συνεχώς οι κάλπες και η ψευδεπίγραφη αντιπροσωπευτική δημοκρατία, χωρίς κανένα απολύτως αντίκρισμα στη ζωή των από τα κάτω. Και τίποτα δεν μπορεί να κρατήσει πίσω την κοινωνική κίνηση της οργής, της συνεχόμενης αδικίας και των δυναμικών που απελευθερώνονται και αναδημιουργούνται μέσα από αυτήν.

Μπροστά σε όλα αυτά δεν θα μπορούσαμε παρά να κάνουμε το ελάχιστο από το μετερίζι μας. Να σταθούμε αλληλέγγυοι/ες με τα εξεγερμένα πλήθη στη Γαλλία και να αναρωτηθούμε και για ανάλογες περιπτώσεις στον ελλαδικό χώρο "Πόσοι Ναέλ δεν βιντεοσκοπήθηκαν;" Πόσοι/ες ξυλοκοπούνται ή δολοφονούνται στα χέρια του Κράτους χωρίς καμία Δικαιοσύνη.

Και οι δρόμοι αποτελούν σίγουρα τη δική μας φλόγα που φωνάζουν Δικαιοσύνη για όσους/ες έφυγαν από τις σφαίρες και την ρατσιστική μεταχείριση των ένστολων εντολέων του κρατικού μηχανισμού. Αυτό είναι το νήμα που μας ενώνει.

Δεν ξεχνάμε τον Νίκο Σαμπάνη και τον Κώστα Φραγκούλη που

έπεσαν νεκροί από τις σφαίρες μπάτσων με την πλήρη συγκάλυψη όλου του συστήματος της Κυριαρχίας.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης: Δευτέρα 03/07 στις 19:00, Γαλλικό Προξενείο.

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΙΣΣΕΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ/ΚΑΜΙΑ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Εισήγηση της Α.Κ.Θ στην εκδήλωση ΔΙΚΕΟΣΙΝΗ ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ; (Photo)

Εισήγηση της Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης στην εκδήλωση ΔΙΚΕΟΣΙΝΗ ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ που πραγματοποιήθηκε στις 21/12 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Respiro di Libertà

Στις 05/12/2022 ο Κώστας Φραγκούλης πυροβολήθηκε στο κεφάλι από αστυνομικούς της ομάδας ΔΙΑΣ, έπειτα από καταδίωξη του οχήματος του. Μία καταδίωξη που κατέληξε σε μία δολοφονία-εκτέλεση από την Ελληνική Αστυνομία απέναντι σε έναν ακόμα νεαρό Ρομά, όπως έγινε και με τον Νίκο Σαμπάνη στο Πέραμα πριν από περίπου ένα χρόνο.

Θα μπορούσαμε να πούμε πως η δολοφονία του Νίκου Σαμπάνη με πάνω από 30 σφαίρες και η μετέπειτα συγκάλυψη της Ελληνικής Αστυνομίας και του δικαστικού σώματος αποτελεί τον προάγγελο τόσο για την δολοφονία του Κώστα Φραγκούλη όσο και για τις ζωές των Ρομά γενικότερα. Ένας άνθρωπος εκτελέστηκε με το έτσι θέλω από την αστυνομία, η οποία έχοντας όλη την αβάντα του πολιτικού συστήματος και όντας η “νόμιμη βία” του Κράτους, πιστεύει πως μπορεί να αφαιρέσει ζωές χωρίς να δίνει λογαριασμό πουθενά. Είναι ακριβώς αυτή η κάλυψη που έδωσε στους “ήρωες” δολοφόνους της ομάδας ΔΙΑΣ το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, ένα όνομα τόσο ειρωνικό για το συγκεκριμένο Υπουργείο, αφού μόνο δολοφονημένους και ξυλοκοπημένους πολίτες βλέπουμε από την αστυνομία. Περισσότερα όσον αφορά την δικογραφία, τις ακραίες παραλήψεις και την συγκάλυψη σε νομικό επίπεδο θα μας δώσει σε λίγο και ο

δικηγόρος Θανάσης Καμπαγιάννης.

Και είναι το σύνθημα “Δεν υπάρχει Ειρήνη χωρίς Δικαιοσύνη” που ενέχει αυτούς τους αγώνες και τις αδικίες. Διότι το δίκαιο δεν βρίσκεται σε καμία δικαστική αρχή, όσο κι αν αναζητείται εκεί, για να προσκρούει συνεχώς στην σκληρή πραγματικότητα της αδικίας και της ατιμωρησίας. Η αστική δικαιοσύνη βρίσκεται εκεί για να αποδεικνύει και να υποδεικνύει, σύμφωνα με τις προσταγές του Κράτους, ποιος είναι ο ένοχος και ποιος ο εχθρός. Και στέκεται εκεί για να θυμίζει πως όση πίστη κι αν υπάρχει στην Δικαιοσύνη, αυτή δεν πρόκειται να έρθει χωρίς πείσμα, επιμονή και αντίδραση. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε πως χρειάστηκε ένας ολόκληρος Δεκέμβρης, μία ολόκληρη εξέγερση για να καταδικαστεί ο μπάτσος-δολοφόνος του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου.

Κάπως έτσι και μ’ αυτό το μότο και την πλήρη ανοχή σε κάθε πράξη προχωράει ακάθεκτη η Ελληνική Αστυνομία εφαρμόζοντας το στην πράξη. Είναι κάτι παραπάνω από ξεκάθαρο πλέον πως δεν πρόκειται για ένα μεμονωμένο περιστατικό παράβασης καθήκοντος ή ζήτημα εκπαίδευσης. Γιατί αυτό ακριβώς εκπαιδεύτηκαν να κάνουν: Να δολοφονούν και να καταστέλλουν. Λειτουργώντας σαν τίποτα άλλο παρά μια συμμορία, με την μόνη διαφορά πως έχει πλήρη εξουσία πάνω στις ζωές μας και στα σώματά μας καθημερινά με έναν ολόκληρο κρατικό μηχανισμό από πίσω.

Από την αρχή των δολοφονιών, από τα ίδια τα χέρια του Κράτους μέχρι και σήμερα γίνεται φανερό πως η ζωή, ειδικά αν είσαι Ρομά ή μετανάστρια, μάλλον δεν μετράει. Με την εφαρμογή ενός καθεστώτος εξαίρεσης πάνω στους πληθυσμούς-ανθρώπους αυτούς με εκδιώξεις από τον αστικό ιστό, γκετοποίηση, παρανομοποίηση, αποκλεισμό από βασικές ανάγκες όπως η εργασία, άθλιες συνθήκες διαβίωσης και μπόλικο ρατσισμό.

Στόχος της παρούσας εκδήλωσης/συζήτησης αποτελεί το να ανοιχτούν και να συζητηθούν ευρύτερα όλα τα ζήτσημα ορατότητας της κοινότητας των Ρομά σε συνδυασμό με τις υποθέσεις εκτελέσεων-δολοφονιών από την ΕΛ.ΑΣ. του Νίκου Σαμπάνη και του Κώστα Φραγκούλη. Να πιάσουμε το νήμα της συλλογικής αντίστασης και αλληλεγγύης για μία ζωή που να αξίζει να βιωθεί.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

**Εκδήλωση/συζήτηση – ΔΙΚΕΘΣΙΝΗ
ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ; την Τετάρτη
21/12 στις 20:00 στον**

Ε.Κ.Χώρο Respiro di Libertà

Εκδήλωση/συζήτηση την Τετάρτη 21/12 στις 20:00 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Respiro di Libertà (Ολυμπιάδος με Ιουλιανού πίσω από την εκκλησία της Λαοδηγήτριας)

ΤΕΤΑΡΤΗ 21/12 20:00 | ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ:

ΔΙΚΕΟΣΙΝΗ Ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ;

Κώστας Φραγκούλης: μια ακόμη κρατική δολοφονία
Οι Ρομά σε ρατσιστικό καθεστώς εξδίρεσης

Ομιλητ(ρι)ες:

Κατερίνα Μπεμπέ
διαμεσολαβήτρια του κέντρου κοινότητας
«Αγία Σοφία» παράρτημα Ρομά του Δήμου Δέλτα

Ροδή Καβούνη
νηπιαγωγός στον οικισμό Αγία Σοφία των Ρομά

Θανάσης Καμπαγιάννης
δικηγόρος

Γιώργος Τσιάκαλος
ομότιμος καθηγητής παιδαγωγικού Α.Π.Θ

Εισήγηση από την Αντιεξουσιαστική
Κίνηση Θεσσαλονίκης

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ RESPIRO (ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ ΜΕ ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ)
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης | ak_salonica@respiv.net

ΔΙΚΕΟΣΙΝΗ ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ;

Κώστας Φραγκούλης:

- Μία ακόμη κρατική δολοφονία
- Οι Ρομά σε ρατσιστικό καθεστώς εξδίρεσης

Ομιλητ(ρι)ες:

Γιώργος Τσιάκαλος : Ομότιμος καθηγητής Παιδαγωγικού στο Α.Π.Θ.

Θανάσης Καμπαγιάννης : Δικηγόρος (Σύνδεση μέσω διαδικτύου)

Ροδή Καβούνη : Νηπιαγωγός/εργαζόμενη στον οικισμό Αγία Σοφία στην Θεσσαλονίκη

Κατερίνα Μπεμπέ: Διαμεσολαβήτρια του κέντρου κοινότητας “Αγία Σοφία” παράρτημα Ρομά του Δήμου Δέλτα

Στις 05/12/22 ο Κώστας Φραγκούλης πυροβολήθηκε στο κεφάλι από αστυνομικούς της ομάδας ΔΙΑΣ, έπειτα από καταδίωξη του οχήματος του. Μία καταδίωξη που κατέληξε σε μία δολοφονία-εκτέλεση από την Ελληνική Αστυνομία απέναντι σε έναν ακόμα νεαρό Ρομά, όπως έγινε και με τον Νίκο Σαμπάνη στο Πέραμα πριν από περίπου ένα χρόνο.

Από την αρχή των δολοφονιών από τα ίδια τα χέρια του Κράτους μέχρι και σήμερα γίνεται φανερό πως η ζωή, ειδικά αν είσαι

Ρομά ή μετανάστρια, μάλλον δεν μετράει. Με την εφαρμογή ενός καθεστώτος εξαίρεσης πάνω στους πληθυσμούς-ανθρώπους αυτούς με εκδιώξεις από τον αστικό ιστό, γκετοποίηση, παρανομοποίηση. Μία κατάσταση εξαίρεσης που αφορά τη δικαιοσύνη, την εκπαίδευση, την εργασία, τα δικαιώματα κι εν τέλει την ίδια τη ζωή, η οποία τους αποστερείται και βιολογικά όταν το κρίνει αφ' εαυτού η αστυνομία.

Είναι κάτι παραπάνω από ξεκάθαρο πλέον πως δεν πρόκειται για ένα μεμονωμένο περιστατικό παράβασης καθήκοντος ή ζήτημα εκπαίδευσης. Γιατί αυτό ακριβώς εκπαιδεύτηκαν να κάνουν: Να δολοφονούν και να καταστέλλουν.

Στόχος της παρούσας εκδήλωσης/συζήτησης αποτελεί το να ανοιχτούν και να συζητηθούν ευρύτερα όλα τα ζήτσημα ορατότητας των κοινοτήτων των Ρομά σε συνδυασμό με τις υποθέσεις εκτελέσεων-δολοφονιών του Νίκου Σαμπάνη και του Κώστα Φραγκούλη από την ΕΛ.ΑΣ. Να πιάσουμε το νήμα της συλλογικής αντίστασης και αλληλεγγύης για μία ζωή που να αξίζει να βιωθεί.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Εισήγηση της Α.Κ.Θ στην εκδήλωση No Justice No Peace

**Η εισήγηση διαβάστηκε στην εκδήλωση που διοργανώθηκε από την ΑΚ Θεσσαλονίκης & Τον Ε.Κ.Χ Respiro Di Liberta στη ροτοντα στις 9/10/2022*

Νομιμότητα και Κοινωνική Δικαιοσύνη: Ποινικό Δίκαιο του Εχθρού και Αντιστάσεις

Ζούμε σε μία περίοδο κατά την οποία το κράτος έχει κηρύξει πόλεμο στην κοινωνία μονομερώς. Στην ολομέτωπη επίθεση που

βιώνουμε, τα βασικά όπλα κράτους-κεφαλαίου είναι ο νόμος και η καταστολή. Από τη μία, είναι πλέον ξεκάθαρο σε όλες μας ότι νόμος είναι αποκάλυπτα το δίκαιο του κεφαλαίου, του κράτους, του ισχυρού. Σε επίπεδο επιβολής του νόμου, η καταστολή είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για να περιοριστεί ο χώρος και ο χρόνος των αντιστάσεων που αναζητούν ανάσες ελευθερίας μέσα στην πνιγηρή ατμόσφαιρα της ένστολης εποπτείας.

Στον κόσμο της ανισότητας η δικαιοσύνη είναι το προνόμιο των δυνατών και η ψευδαίσθηση των αδυνάτων. Τα δικαστήρια μοιράζουν *à la carte* αποφάσεις συντασσόμενα στο πνεύμα των καιρών. Έχοντας το χώρο και τον χρόνο με το μέρος τους, απαλλάσσουν οικείους και καταδικάζουν εχθρούς σε ευθεία αντιπαράθεση. Είναι η επίδειξη ισχύος όχι της εφαρμογής του νόμου αλλά της παράβασής του. Ας έχουμε υπόψιν πώς τα κοινοβουλευτικά καθεστώτα της Δύσης στηρίζονται στο Σύνταγμα και τους νόμους για να αποσπάσουν τη συναίνεση, και στην παράβαση τους για να μπορέσουν να λειτουργήσουν. Για αυτό το κράτος δεν δεσμεύεται έναντι όλων αλλά μόνο με όσους έχει δεσμούς αμοιβαίου συμφέροντος. Η δέσμευση του είναι ευθέως ανάλογη με το ύψος των αμοιβαίων συμφερόντων και σε κάθε περίπτωση τα συμφέροντα των καταπιεσμένων παραμερίζονται εντελώς και μόνο κατόπιν επίμονης κοινωνικής πίεσης τίθενται ξανά υπό διαπραγμάτευση.

Αυτή η λυσσαλέα επίθεση του κράτους μεταφράζεται με νομικούς όρους ως καθεστώς εξαίρεσης και ποινικό δίκαιο του εχθρού. Ως εχθρός λογίζεται το κάθε υποκείμενο ή ομάδα που είναι μη διαχειρίσιμο, μη κυβερνήσιμο και δύναται να δημιουργήσει ρωγμές στην κρατική παντοδυναμία ή την εθνική συνοχή. **Οτιδήποτε ξεφεύγει από τα όρια της κανονικότητας και θέτει σε κίνδυνο το κοινωνικό φαντασιακό που διαιωνίζει τις κυρίαρχες αξίες, θεωρείται απειλή για το έθνος-κράτος και κατ' επέκταση εχθρός που πρέπει να αντιμετωπιστεί με μηδενική ανοχή.** Όσο σε καθεστώτα που επιβάλλουν συστηματικά συνθήκες εξαίρεσης, η ισονομία έχει καταλήξει έννοια σχεδόν ξεπερασμένη, το κράτος δεν ενδιαφέρεται να είναι ούτε κατ' επίφαση δημοκρατικό. Ο

σημερινός κυρίαρχος σχηματισμός έχει διαρρήξει πρώτος το κοινωνικό συμβόλαιο, αθετώντας κάθε υπόσχεση προς τους «υπηκόους» του, και έχει αποβάλλει κάθε δημοκρατικό προσώπιο επιδιώκοντας πια ξεκάθαρα και μόνο την κυβερνησιμότητα.

Φωτογραφία από τον Άλκη Κουπίδη”

Ποιοι είναι όμως οι εχθροί που το κράτος δικαιολογείται να τους στερεί θεμελιώδη δικαιώματα; Θα μπορούσε να είναι σε αυτή τη θέση κάποιος γνωστός σκηνοθέτης με πολιτικά κονέ που βιάζει ανήλικα ή κάποιος ιδιοκτήτης καταστήματος που νιώθει απειλή στο πρόσωπο ενός φοβισμένου μη ετεροκανονικού ανθρώπου; Θα μπορούσε να είναι κάποιο μέλος ακροδεξιάς οργάνωσης ή κάποιος ένοπλος κρατικός φρουρός; Αυτοί φαίνονται να είναι πλήρως δικαιολογημένοι να προβαίνουν σε εγκλήματα, επικαλούμενοι τη δουλειά τους, την ιδιοκτησία τους ή την υποκριτική τους τέχνη, σε αντίθεση με τα θύματά τους που πρέπει να δικαιολογήσουν το τί γύρευαν στα Εξάρχεια όντας 16 χρονών, τί γύρευαν στο κοσμηματοπωλείο, γιατί είχαν αντιφασιστική δράση ή γιατί δε μίλησαν νωρίτερα. Πόσο δίκαιο είναι τελικά να θεωρείται αποδεκτό ή παράπλευρη απώλεια το να δολοφονείται ένας 15χρονος Ρομά σε αστυνομική καταδίωξη ή να δέχονται επίθεση φοιτητές με κρότου-λάμψης σε ευθεία βολή; Πόσο δίκαιο και ηθικό είναι να επαναπροωθούνται βίαια μετανάστες σε νησίδες στο Έβρο όπου αφήνονται μέρες αβοήθητοι, όσο το κράτος υπερασπίζεται τις δολοφονικές του πρακτικές, και προσπαθεί να μετατοπίσει τη συζήτηση στο αν η εν λόγω νησίδα είναι ελληνικό έδαφος ή όχι, λες και έχει αυτό καμία σημασία, και μετά χωρίς καμία ντροπή αποπειράται να στερήσει ακόμα και το όνομα ενός πεντάχρονου νεκρού προσφυγόπουλου;

Ακόμα, όμως, και σε υποθέσεις που αφορούν μια μεγάλη μερίδα πολιτών ή και ολόκληρο το κοινωνικό σύνολο, το κράτος δε διστάζει να στοχοποιήσει ως εχθρούς όσους το αμφισβητούν ή αντιστέκονται στις πολιτικές του. Από πορείες και απεργίες που απαγορεύονται ή κρίνονται ως παράνομες και καταχρηστικές, σε

καταλήψεις που εκκενώνονται ως κέντρα ανομίας, το κράτος δεν επεμβαίνει μόνο για να περιστείλει ή για να διαλύσει ό,τι του αντιστέκεται, αλλά και για να προβάλλει την ηγεμονία των δικών του προτάσεων. Κεντρικός στόχος είναι ο δημόσιος περιορισμός του κοινωνικού χρόνου και χώρου και η μεγέθυνση του αντίστοιχου ιδιωτικού, προκειμένου να αποπλιστεί η συλλογική δράση για μία ζωή που αξίζει να την ζει κανείς. Για εμάς δίκαιο είναι να μπορούμε να αναπνέουμε στο δημόσιο χώρο, στις πλατείες και στις γειτονιές μας και όχι να περιφράσσονται από την αστυνομία για ιδιωτικά συμφέροντα. Για εμάς δίκαιο είναι να συνυπάρχουμε σε αρμονία με τη φύση και όχι να λεηλατούμε τους φυσικούς πόρους σε ένα αδιέξοδο μοντέλο αέναης ανάπτυξης.

Αυτή η face to face αντιπαράθεση απροσχημάτιστη και ωμή βάζει νέους όρους στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Ο κλοιός γίνεται ασφυκτικός και απαιτεί μία άλλη αντίληψη για την αντίσταση. Οι ευκαιριακές συμμαχίες, οι αυτοαναφορικές δράσεις και οι ηγεμονίες του δρόμου συντρίβονται μπροστά στο τείχος της κρατικής επέλασης. Σε αυτό που εννοεί σε βάρος μας σήμερα η κρατική επέλαση δεν μπορούμε να απαντάμε με υπονοούμενα ούτε να αφήσουμε το δίκαιο στην αστική δικαιοσύνη. Οι κοινωνικοί αγώνες της απελευθέρωσης δεν εκλιπαρούν για δικαιοσύνη αλλά την ορίζουν με την πάλη τους. Να αποκαταστήσουμε τα νοήματα σημαίνει ταυτόχρονα και να τα εννοήσουμε στην πράξη με αντίσταση, συλλογικοποίηση και επιμονή. Η συμμαχία με και για τη ζωή, με και για ισότητα, με και για δικαιοσύνη είναι το ενοποιητικό τρίπτυχο των σύγχρονων αγώνων που ανοίγουν δρόμους περπατώντας τους. Θα είμαστε στους δρόμους, στους χώρους εργασίας μας, στις πλατείες και στις γειτονιές μας γιατί ξέρουμε ότι δεν θα υπάρχει χώρος και χρόνος για εμάς αν δεν τον δημιουργήσουμε.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

<https://www.facebook.com/AKthess>

ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΤΑΡΑΞΗ (Α.Κ Θεσσαλονίκης)

Το 1977 στο Λιντς της Αγγλίας οι γυναίκες βγαίνουν στους δρόμους ως απάντηση στις πολλαπλές γυναικοκτονίες από τον Peter Sutcliffe, αλλά και από οργή για την αντίδραση της αστυνομίας να επιβάλει απαγόρευση της κυκλοφορίας όχι στους άνδρες αλλά στις γυναίκες. Ο «αντεροβγάλτης του Γιόρκσαϊρ», όπως έμεινε στη δημοσιογραφική ιστορία, από τα τέλη της δεκαετίας του 1970 και σε διάρκεια 5 ετών δολοφόνησε τουλάχιστον 13 γυναίκες και η απάντηση της αστυνομίας ήταν οι γυναίκες να μένουν μέσα στα σπίτια τους τη νύχτα.

Η απαγόρευση της φεμινιστικής πορείας στα Εξάρχεια στις 22/7/2022, κατά των βιασμών στην γειτονιά και της έμφυλης βίας, ήταν μία απαγόρευση κυκλοφορίας των γυναικών αντανakλώντας τη μισογυνιστική πεποίθηση ότι είναι ευθύνη των γυναικών να προστατεύονται από τον βιασμό και τη βία. Οι προσαγωγές, το ξύλο και η περιφρόνηση που δέχτηκαν οι συντρόφισσές μας στην Αθήνα, επισφραγίζουν την θεσμική παγίωση του ηγεμονικού ιδεώδους του φύλου, την κανονικοποίηση της ανδρικής κυριαρχίας και της γυναικειάς υποταγής, και

εδραιώνουν την κυριαρχία του ισχυρού απέναντι στο αδύναμο. Έχουν προηγηθεί οι οδηγίες Μπαλάσκα για το πώς να την βγάσουν καθαρή οι γυναικοκτόνοι, η πρόταση της εισαγγελέως που καλεί την Γεωργία Μπίκα να πληρώσει τα δικαστικά έξοδα του βιασμού της, η απόφαση να αφεθεί ελεύθερος ο βιαστής ανηλίκων Λιγνάδης, η απόφαση να αφεθεί ελεύθερος ο δολοφόνος του/της Ζακ/Zackie και να μην ασκηθεί καμία δίωξη στους αστυνομικούς. Με νομικούς όρους τις προηγούμενες μέρες στην πλατεία Εξαρχείων δεν υπήρχε ούτε στο ελάχιστο το πρόσχημα του αδικήματος. Επομένως η επίθεση της αστυνομίας ήταν με τον πιο ρητό τρόπο ως προς την ιδιότητα. Αυτή της ακτιβίστριας, του διαδηλωτή, του ανθρώπου που επιλέγει να αντισταθεί απέναντι στην εξουσία και στην υποταγή. Εξάλλου το έγγραψαν ξεκάθαρα στις ανακοινώσεις της Ελληνικής Αστυνομίας: «Για την αποφυγή διατάραξης της κοινωνικοοικονομικής ζωής της περιοχής αποφασίστηκε με τη σύμφωνη γνώμη Εισαγγελέα η επιβολή περιορισμών και συγκεκριμένα η μη πραγματοποίηση οδικής πορείας»

Τον προηγούμενο καιρό είδαμε την λυσσαλέα επίθεση απέναντι στους νέους με κυνηγητό και ξύλο στις πλατείες αλλά και ευθεία βολή κρότου λάμψης σε φοιτητή στο ΑΠΘ. Επίθεση απέναντι στην ιδιότητα του νέου ανθρώπου που αμφισβητεί και «διαταράσσει την κοινωνικοοικονομική ζωή» επιλέγοντας να κάτσει σε μία πλατεία ανοιχτή και ελεύθερη σε όλους/ες και όχι στα τραπεζοκαθίσματα για τους/τις λίγους/ες, επιλέγοντας να αμφισβητήσει το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο για λίγους/ες και να διεκδικήσει ένα κοινωνικό, δημόσιο και ελεύθερο πανεπιστήμιο για όλους/ες. Σήμερα η λυσσαλέα επίθεση συνεχίζεται στις γυναίκες και στις θηλυκότητες που ύψωσαν το ανάστημά τους απέναντι στους κακοποιητές τους, κατονόμασαν τους βιαστές τους, αντιστέκονται στην πατριαρχία-την εξουσία-την ιδιοκτησία, διεκδικούν στο δημόσιο χώρο. Τους ενοχλεί γιατί ο ριζοσπαστικός φεμινιστικός αγώνας είναι ένας αγώνας απέναντι σε όλα τα συστήματα κυριαρχίας. Η ιεραρχία των φύλων και η δόμηση των σχέσεων πάνω στην εξουσία είναι το κεντρικό οργανωτικό χαρακτηριστικό των πατριαρχικών συστημάτων, ωστόσο η ηλικία, η φυλή, η τάξη, η σεξουαλικότητα, η θρησκεία, η εθνικότητα διαμεσολαβούν στις καταστάσεις των φύλων καθιστώντας τον φεμινιστικό αγώνα ως μια φωτεινή διέξοδο για την καταπιεσμένη και παγιδευμένη ζωή.

Με τις αδελφές μας στην Αθήνα είμαστε μαζί

Ξέρουμε ότι δεν είμαστε όλες εδώ γιατί λείπουν οι

δολοφονημένες.

Λείπουν οι μετανάστριες που χάνονται σε στεριά και θάλασσα,
που πεθαίνουν από πείνα και δίψα.

Για αυτό το λέμε δυνατά και σε όλους τους τόνους:

Δεν πρόκειται να κάτσουμε στα σπίτια μας

Και από πλατείες ξέρουμε γι' αυτό μη μας εμποδίζετε

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης